

Νηστεία και προσευχή! . . .

ΚΑΤΩ ἡ παράλυτος κρεωφαγία! κάτω αἱ ἄ-
σεμνοι Ἀποκρέω! αἱ προσωπίδες κάτω, καὶ δοῦ
μὲ αὐτὰς οἱ Ὑπουργοὶ καὶ τὰ πολιτικὰ αὐτῶν
ὄργια κάτω!

Ζήτω ἡ καθαρὰ Δευτέρα! Ζήτω ἡ τεσσαρακο-
στή! Ἰδοὺ αἱ μεγάλα νηστεῖαι αἵτινες ὑπόσχονται
τὸν παράδεισον, καθὼς καὶ αἱ μεγάλα οἰκονομίαι
τοῦ κράτους ἄρχονται — Πλὴν τὸ νέον Ὑπουρ-
γεῖον ὑπόσχεται τοῦλάχιστον καὶ αὐτὸ κόκκινά
αὐτὰ τὸ Πάσχα:

Εἰς ταῦτα, ὡς πάντοτε, περιστρέφεται καὶ
σήμερον τινῶν ὀλιγοπίστων χριστιανῶν ἡ εὐσεβὴς
ἐρώτησις — τινῶν δυσκόλων πολιτικῶν ἡ πονηρὰ
ἀπορία.

Μολονότι καὶ οἱ μὲν πιστεύουν, ὅτι καθαρίζον-
ται τῆς Ἀποκρέω τὰ παραπτώματά μὲ μόνην
τὴν νηστείαν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ κρέατος, καὶ
τὴν ἐξακολούθησιν τῶν ἀθῶων ἁμαρτιῶν των.

Καὶ ἄλλοι πάλιν προσθεύουν ὅτι αἱ γενικαὶ
οἰκονομίαι εἰς αἷ συμπεριλαμβάνονται καὶ αὐτοὶ,
εἶναι σπατάλη, ἡ δὲ κατ' ἐξαίρεσιν σπατάλη
ἀναμφιλέπτως εἶναι οἰκονομία . . .

Τὸ κατ' ἐμὲ — **ΧΙ! ΧΙ!** — ἀδιαφορῶ, μικρὸς
τῆς κοινωνίας πειρασμὸς ὢν, κρούω εὐθυμὸς τὸ κύμ-
βαλόν μου εἰς τὰς θύρας σας, ζηλότυποι σύζυγοι,
ὑπὸ τὰ παράθυρά σας, πονηραὶ παρθένοι, κατὰ
τὸ ἐγγώριον ἔθιμον καὶ χαιρετῶ ἐξ Ἰσου:

Ἐν μεγαλόσχημον Ὑπουργεῖον, καὶ αἷ φέρη
πλήρη ἄφρεσιν ἁμαρτιῶν τοῦ παρελθόντος καὶ αἷ
ὑπόσχεται ζωὴν εὐδαίμονα τοῦ μέλλοντος ἐν οἰ-
κονομίᾳ καὶ νομιμοφροσύνῃ.

— Ὅπως καὶ τὴν καλογραΐαν, Τεσσαρακοστήν,
ἥτις αὐστηρὰ καὶ ἀδυσώπητος ἔρχεται νὰ κατα-
στρέψῃ τὴν κραιπάλην τῶν συμποσίων νὰ ἐπι-
βάλῃ σιγὴν εἰς τῶν ὀργίων τὰς φωνασκίας καὶ νὰ
πατήσῃ ἡ σκληρόκαρδος, τὸ ἀσπαίρον πτώμα τῆς
ἀποκρέω, τῆς ὁποίας οἱ παράφοροι θειασῶται μω-
ταίως πάσχουν νὰ παρατείνωσι τὴν ζωὴν μίαν
εἰσέτι ἡμέραν, μίαν ἀκόμη στιγμὴν, παραδιδόμε-
νοι εἰς ἀσεβὴ εὐθυμίαν, ἐνῶ τῆς ἐκκλησίας ὁ κώ-
δων προσκαλεῖ εἰς σύννοιαν τὸν πιστόν . . .

Διότι, ἡ τῶν ἁγίων πατέρων Σύνοδος, δὲν δμοι-
άζει δυστυχῶς τὸν φίλον μου τὸν Πάπαν, ὅτις
λησμονηθεὶς ποτὲ καὶ τὴν τρίτην ἀκόμη ἡμέραν
μιας τεσσαρακοστῆς ἐν τῷ μέσῳ τῶν μυστικῶν
δείπνων τῶν ἀποκρέω του — τὰς ὁποίας ἐώρτα-
ξε καὶ αὐτὸς ὡς ἄνθρωπος — διὰ νὰ καλύψῃ
τὸ σκάνδαλον, ἐκάλεσεν εἰς ἐκκλησίαν τοὺς νη-
στεύοντας καὶ μὴ νηστεύοντας κατ' ἐκείνας τὰς
ἡμέρας, τοὺς ἐγκρατεῖς καρδιναλίους του, ἐψάλεν
ἐν κατανύξει καὶ θείᾳ ἐκστάσει ἐν — **Te Deum** —
ἐπὶ δύο ὀκλήρους ὥρας καὶ ἐκήρυξεν ἐν τέ-
λει ἀπ' ἁμβωνος, θρηκτικῇ τῇ φωνῇ, ἐκήρυξε τὰς
ἀποκρέω ἡλικιωθείσας κατὰ, δύο ἐπὶ πλέον ἡ-
μέρας! — Ζήτω ὁ Χριστιανικώτατος Πάπας!

Ἄλλ οἱ εὐλογημένοι Συνοδικοὶ εἶναι καλόγηροι
ἀδυσώπητοι καὶ οὐτὲ τὴν καθαρὰν Δευτέραν,
οὐτὲ αὐτὴν ἀφίνουν νὰ κρεωφάγῃ, ἔστω καὶ ἄ-
νευ προσωπίδος.

Ἀπεναντίας δὲ εἶναι ἱκανοὶ, ἐὰν ἀπελπισθῶσιν
ὅτι οἱ ἅπλοὶ κανόνες των, τῆς ἐκκλησίας οἱ εὐαγ-
γελικοὶ ἀφορισμοὶ δὲν σωφρονίζουσιν τὰ ἀπολωλότα
τῆς ἀποκρέω, νὰ ἐπαναφέρωσι τὸν τρομερὸν ἐκεί-
νον νόμον τοῦ Μεγάλου Καρόλου, ὅστις ἔγραψε
ποινὴν θανάτου ἀνέκκλητον εἰς τὸν παραβάτην
τῆς ἁγίας καὶ μεγάλης τεσσαρακοστῆς — ἐννοεῖτε
βεβαίως τὰ γλαφυρὰ λατινικά:

« Si quis sacrum quadragesimale jejunium
. . . . contempserit et carnem comederit
morte moriatur. »

Καὶ πιστεύσατέ το, φίλοι μου, τὸ κάμνουν σή-
μερον διότι μόνος ὁ Καρδινάλιος Ὁθων, ἐὰν δὲν
ἐδυνήθη νὰ αὐξήσῃ τὰ ὄρια τῆς Ἑλλάδος διὰ τῆς
Ἡπείρου καὶ Θεσσαλίας, κατεγίνετο ὅμως ἀνεν-
δότως νὰ αὐξήσῃ τὰ ὄρια τῶν ἀποκρέω, συμπερι-
λαμβάνων καὶ τὴν καθαρὰν Δευτέραν, ἐλευθέραν
πάτης προλήψεως.

Τὸν ἐνθυμεῖσθε πῶς παρευρίσκατο ἐκ τῶν πρῶ-
των πάποτε εἰς τὰ ἱστορικά μας κοῦλουμα, ὅχι
βέβαια μὲ προσωπίδα, ὡς Ἑβραῖος ὁ Δ' εἰς ὁ-
μοίας ἡμέρας, καὶ παρακαλουθούμενος, ὡς λέγουν
τὰ χρονικά, ὑπὸ δέκα χιλιάδων ἀνοήτων! ἐνῶ διέ-
τρεχε τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως μεταξὺ τοῦ Δουκὸς τοῦ
Guise καὶ τοῦ Victry! οὐτὲ ἐδίδεν ὁ Ὁθων ὡς ὁ
Ἑβραῖος τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐπίσημον χορὸν εἰς
τὰ ἀνάκτορα πρὸς τοὺς Ὑπουργοὺς καὶ τοὺς ἐν
τέλει — τοῦτο ἐσκέπτετο νὰ τὸ πράξῃ ἴσως, ἐὰν
δὲν ἔσπευδε νὰ κάμῃ τὰς Ἀποκρέω του εἰς τὴν
ρωμαντικὴν Παναρίαν.

Ἄλλ' ὅπως δῆποτε τὸν ἐνθυμεῖσθε μὲ τὴν κομ-

ψήν του φουσανέλλαν χορεύοντα μάλισα κατά τους πρώτους χρόνους τῶν ἐρώτων του πρὸς τὴν Πατρίδα! τὸν ἐνθυμείσθε μεταξύ δέκα χιλιάδων τουλάχιστον βεβακχευμένων, πωλοῦντα ψευδὴ δημοτικότητα εἰς ἓν ποτήριον οἴνου καὶ ἓν ἐρεθιστικὸν βαπανάκιον, τὰ ὁποῖα ἐδέχετο ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ εὐθυμουῦντος λαοῦ του, ὅπως τὸν ἐνθαβρύνῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν.

Ἐπείσμονεν, εἶναι ἀληθές, ἡ δεσποτικὴ Ἀμαλία καὶ ἤλεγχε τὰς Κυρίας τῆς τιμῆς της καὶ ἐπετίμα τοὺς ὑπασπιστάς του, ὅχι διότι ὁ ὄθων ἀντεστρατεύετο εἰς τῆς ἱεράς συνόδου τοὺς ἀφορισμούς, — καθόσον ἡ χροσὴ ἐκείνη καρδιά οὔτε διὰ τὸν Πάπαν ἐδίδεν ὀβολόν. — Ἀλλ' ἐφοβεῖτο μήποτε ὁ Ἄγγελός της πλανηθῇ εἰς τοῦ ριτινίτου τὸν μυροδόλον ἀφρόν καὶ καταντήσῃ τῆς καθαρᾶς Δευτέρας ὁ Βασιλεὺς.

Ἐντούτοις, Κύριοί μου, ὁ κόσμος αὐτὸς, τὸ νοήμον κοινὸν τῆς πρώτευούσης, ὁ εὐσεβὴς λαὸς τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς ἐκκλησίας ἐτρελλάθη, ὡς βλέπετε, μὲ τὰ ἀσεβῆ του κούλουμα.

« Μασκράδες καὶ πολῖται

Σταῖς κολόναϊς νὰ βρεθῇτε ! »

Οὕτω πῶς σὰς καλεῖ εἰς τὰς ὁδοὺς, τῆς καθαρᾶς Δευτέρας ὁ Ἀθηναῖος, χαρίεις καὶ τρυφερός ὡς τὰ πράσσα καὶ τὰ κρόμια μὲ τὰ ὁποῖα εἶναι ἐστερμμένος καὶ μειδιᾷ πρὸς ὅλους, καὶ πρὸς τὸν τοῖχον εἰς ὃν προσκρούει, μειδιᾷ ἐρατεινὰ εἰς τὸν ἀφρόν τοῦ ριτινίτου οἴνου του μὲ τὸν ὁποῖον εἶναι φρικτὰ ἐρωτευμένος.

« Θεὲ ! πατῶν καὶ κονδυλῶν

Καὶ πίπτων καὶ κατρακυλῶν ! »

Διόλου δὲν χαλκρώνει τὸ θεωρυῶδες του κύμβαλον, τὴν μελισσακτὸν του πλοσκού, τὴν ὁποίαν στραγγίζει καὶ πίνει — πίνει ἀθεόφοβα — διὰ νὰ καθαρισθῇ τέλος πάντων ὁ Χριστιανὸς εἰς τῆς καθαρᾶς Δευτέρας τὴν πολλὰ νηστήσιμον μέθην.

Χί, Χί ! ἰδοὺ, σὰς προσκαλεῖ νὰ στήσετε τὸν χορὸν περὶ τὰς γιγαντώδεις σήλας τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς, ὅχι βέβαια εἰς τιμὴν τοῦ Πεισιστράτου ὅστις ἤρχισε τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ναοῦ τούτου· οὔτε εἰς μνήμην τοῦ Ἀδριανοῦ ὅστις μετὰ ἐξακόσια περίπου ἔτη ἔφερεν εἰς πέρας τὸ αἰώνιον αὐτὸ μνημεῖον, ἀλλ' ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς κεκοιμένης δούλης σας Ἀποκρέω.

Τρέξατε λοιπὸν ἀναγνώσται ἀκόλαστοι, ἀναγνώστριαι ἀσεβεῖς, ἵπουργοὶ ἁμαρτωλοὶ καὶ πλη-

ρεζούσοι κολασμένοι, τρέξατε ἐκεῖ κάτω νὰ καθαρισθῇτε τοῦλάχιστον εἰς τῆς στείρας Καλλιβρόης τὰ μυστηριώδη ρεῖθρα. —

Μολονότι ἡ Καλλιβρόη, παρθένοι μου, δὲν ἦτο πάντοτε τὸ ἐπίγειον καθαρτήριον τῶν ἁμαρτημάτων τῆς ἀποκρέω — ἀλλ' ἦτο — ἀκούσατε τί ἦτο :

Εἰς τοὺς ωραίους ἐκείνους χρόνους τῆς μυθικῆς ἀρχαιότητος, καθ' οὓς οἱ θεοὶ ἐγίνοντο ἄνθρωποι καὶ οἱ ἄνθρωποι θεοὶ, ἡ Καλλιβρόη ἦτο μία ωραία παρθένος, ὠραιότατὴ μάλιστ' δὲν δύναμαι νὰ εἶπω μόνον ὡς ἤμας, θελκτικὴ ἀναγνώστρια, διότι ἐκείνη εἶχε τῆς Ἀθηνᾶς τοὺς κυανοὺς ὀφθαλμούς, ἐνῷ σεῖς ἔχετε νομίζω τοὺς βαθεῖς μιᾶς Κιρκαιανῆς ὀδάλισκας· — εἶχεν ἀνάστημα ἀγάματος καὶ συστροφᾶς κύκνου, ἐνῷ σεῖς εἴσθε νοχελῆς τῆς μεσημβρίας κόρη μὲ παρισινήν ἀνατροφὴν — τὰ ῥόδα καὶ τὰ κρεῖνα ἔπλασαν τὴν φαντασιώδη μορφήν ἐκείνης, ἐνῷ ὁ Ζέφυρος προσέφερε τὴν μυροδόλον πνοήν του, καὶ αἱ χάριτες ἔπαιζον ἐπὶ τοῦ μειδιάματος τῶν ἄβρῶν χειλέων της — Εἰς ὑμᾶς ὅμως εὐρίσκει τις τὴν μαγικὴν ἄνοιξιν καὶ τοῦ φθινοπώρου τὸ μυστήριον. Δι' ἐκείνην τέλος ὁ ἔρως ἦτο θεός, δι' ὑμᾶς . . . δι' ὑμᾶς εἶναι, νομίζω, ἓν μικρὸν παιδάριον.

Τῆς ωραίας λοιπὸν αὐτῆς Καλλιβρόης ἤρατο περιπαθῶς ὁ νεανίας Βορβᾶς καὶ παρηκολούθει αὐτὴν εἰς τὰς περὶ τὸν Ἰλισσὸν ἐκδρομάς της, ἀλλὰ ματαίως προσεπάθει νὰ τὴν συναντήσῃ ὑπὸ τὰς δασείας πλατάνους. Ὀλίσθαιεν ἐπίτηδες ἐπὶ τῆς χλόης ὡς σκιὰ διὰ νὰ τὴν πλησιάσῃ, ἐνῷ ἔπαιζε μετὰ παρθένων ὁμηλικῶν της, ἀλλ' ἐκείνη μόλις ἤσθάνετο τὴν παρουσίαν του, ἔφευγεν ὡς ποτηρὸν πτηνὸν εἰς τὴν προσέγγισιν τοῦ κυνηγοῦ —

Ποσάκις δὲν ἠθέλησε νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὰ παρθενικά της δώματα, ἀλλ' αἱ θύραι καὶ τὰ παράθυρα ἦσαν πάντοτε ἐρημητικῶς δι' αὐτὸν κεκλεισμένα.

Ἀπληπισμένος ἔφαλλεν ὡς ὁ Ἀπόλλων τὸν ἔρωτά του ἐν μέσῃ νυκτί, ἀλλὰ τὴν εὗρισκε τὴν ἀνάλητον πάντοτε κοιμωμένην. Καὶ ὁσάκις περὶ τὴν αὐγὴν εἰς τὴν ἐμφάνισίν της ἐπὶ τοῦ ἑξώστου, ὅφ' ὃν ὁ ταλαίπωρος διενυκτέρευσε παίζων τὴν λύραν του εἰς τόνους κλαυθμηροῦς, ἐζήτησεν ἔλεος, παρεπονέθη θερμῶς, ἡ ἄκαμπτος Καλλιβρόη, Κυρία μου, ἀπεσύρετο ἀδιάφορος, ἀνείσθητος μάλιστ' εἰς τόσῃ περιπάθειαν.

Μετὰ μίαν ὁμῶς νύκτα, καθ' ἣν ἡ καρδιά της μόνη δὲν ἐκοιμᾶτο, ἡ δὲ φαντασία ἐπλάσεν ἐν γλυκὺ δι' αὐτὴν ὄνειρον καὶ τὴν ἀφύπνησε τοῦ Βορρέως τὸ περιπαθεῖς ἄσμα, ἀπεφάσισε νὰ τὸν ἀκροασθῇ συμπαθέστερον· ἠγέρθη καὶ προσεκολληθῇ ἡμίγυμνος ὡς ἦτο, εἰς τὸ ἠνεωγμένον κατὰ τύχην ἢ τὸ ὁποῖον ἤνοιξεν ἐπίτηδες καὶ μετὰ προσοχῆς ἡμίφυλλον τοῦ παραθύρου της.

Καὶ ἀφ' οὗ ἐπὶ πολλὴν ὥραν ἤκουσε καὶ ἡσθάνθη ὅτι μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης δὲν ἡσθάνετο, τὸν πρῶτον δηλαδὴ παλμὸν καὶ τὴν ἐλαφρὰν συγκίνησιν τῆς μαγνητιζομένης καρδίας. — Αἰφνης ἀνορθοῦται, ὡς ἡ ἐξ ἀπροόπτου θεαθεῖσα Ἄρτεμις ἐνῶ ἐλούετο, διότι παρετήρησεν ἡ ἰδίᾳ τρόπος, ὅτι ἀντὶ νὰ κλαύσῃ ἐνώπιόν της ὁ ἑραρῆς Βορρέας, ἐμειδιάσεν ἀπεναντίας εἰς τὴν ἐμφάνισίν της —

Ἐξέλαβε λοιπὸν τὸ πάθος του ὡς προσποίησιν, εὔρε ψυχρά, παγετώδη τὰ παράπονά του καὶ ἔκλεισε μὲ πῆγμα τὸ παραθυρόφυλλον, ὀκισθεῖσα εἰς τὴν παρθενικὴν της αἰδῶ, νὰ μὴ ἀνοιξῇ ποτὲ εἰς τὴν ἐπιτετηδευμένην τρυφερότητα τοῦ πλάνου Βορρέως, καὶ ἂν ἀκόμη τὸν ἐβλεπε νεκρὸν ὑπὸ τοὺς πόδας της.

Ὁ ἄθλιος Βορρέας! φαντασθῆτε, συμπαθεῖς παρθένοι, τὴν ἀπελπισίαν του.

Ἀφ' οὗ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἔμεινε σιωπηλὸς καὶ κόσμος, δλόκληρος συνετρίβετο ἐντὸς τῆς νεανικῆς του καρδίας, ἐξεβράγχη αἰφνης καὶ μανία φοβερά τὸν κατέλαβε. Ἐξῶθεν ἤκούοντο οἱ κοπετοὶ καὶ οἱ θρήνοι του, ἡ ἀπελπισία καὶ ἡ ὀργή του — Χιλιάκις ἐβρίβη νὰ συντρίψῃ τὴν τρελλὴν κεφαλὴν του κατὰ τῆς θύρας, κατὰ τῶν παραθύρων καὶ τῶν τοίχων, αἵτινες περιέκλειον τὴν καρδίαν, τὸν νοῦν του, ἀλλ' εἰς μάτην — αἱ γιγκλίδες μόνον, οἱ ὕλοι συνετρίβοντο, καὶ αὐτὸς κατεσχισμένος ἔφυγε πρὸς τὰ ὄρη, ἐχάθη πρὸς τὰς πεδιάδας καὶ τὰ σπήλαια καὶ αἱ φάραγγες ἐδέχοντο τοὺς καθημαγμένους στεναγμούς του, ἐνῶ ἡ πόλις ἔλεγεν «Ὁ τρελλὸς Βορρέας! ὁ τρελλὸς Βορρέας!»

Παρήλθε πολὺς καιρὸς ἔκτοτε καὶ ἡ Καλλιζόνη εἶχε λησμονήσει τὸν διώκτην της — ὅτε μίαν πρωτὴν μετέβη νὰ λευκάνῃ τὸν παρθενικὸν πέπλον της ἐπὶ τῆς Πέτρας . . . ἀφ' ἧς κρημνίζονται τοῦ Ἰλισσοῦ τὰ διαυγῆ νάματα εἰς μικρὸν καταβράχτην καὶ πλημυροῦσι μικρὸν βάραθρον, παραπλεύρως τοῦ ὁποίου ὑπῆρχεν ἐννεάκρουνος πηγή.

Ἐνῶ λοιπὸν χαριέντως κύπτουσα πρὸς τὸ ἔργον της δὲν ἐσκέπτετο κἂν ἂν ἔπαιξε τοῦ ἀνέμου

τὸ ἐλαφρὸν πνεῦμα μὲ τὴν ἄκραν τοῦ ποδῆρους χιτῶνός της, καὶ περιέργως εἰσεχώρει ἡ παιγνιώδης ἀκτίς τοῦ Φοίβου, ἀπὸ τῆς γυμνῆς σφύρας πρὸς τὴν κνήμην τοῦ γραφικοῦ ποδός της, ὅστις καθίστα βεμβὸν τὸν Ἀπόλλωνα καὶ τὴν Ἀφροδίτην ζηλότυπον,

Αἰφνης — Ὁ τρελλὸς Βορρέας! ἀκούεται μία φωνή — ἐγείρεται καὶ στρέφεται ἔντρομος ἡ Καλλιζόνη.

Ὡς νέφος χειμῶνος ἄγριον, ὡς στρόβιλος κενοτοῦ κατήρχετο τὸν υπεράνω αὐτῆς λοφίσκον ἀσθμαίνων ὁ Βορρέας καὶ σχεδὸν τὴν προσήγγισε.

Κοτεβορυβήθη — μέρος καταφυγῆς δὲν ὑπῆρχε διὰ τὴν Καλλιζόνην, ὁ παρθενικὸς πέπλος της παρεσύρθη εἰς τὸ βάραθρον. . . .

— Εἰς τὸ βάραθρον καὶ ἐγώ! ἐφώνησε καὶ ἐβρίβη κατὰ κεφαλῆς ἐντὸς αὐτοῦ. — Ἐσώθη ἐκ τῆς ἀρπαγῆς, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ ἐμελέτα κατὰ νοῦν ὁ τρελλὸς — πλὴν δὲν ἐσώθη καὶ ἐκ τοῦ θανάτου.

Ἡ ὀρχαία Καλλιζόνη τῶν Ἀθηναίων, ἐπνίγη ἡ πτωχὴ, ἀγνὴ παρθένος ἀκόμη, εἰς τὰ κρυσταλλώδη ὕδατα τοῦ βάραθρου καὶ οὐδ' ἐφάνη πώποτε τὸ νεκρὸν της σῶμα.

Εἰς θεός, λέγεται, ὅτι μετεμόρφωσεν αὐτὴν εἰς νόμφην, ὅπως καὶ τὸν τρελλὸν Βορρέαν ἐν ὑποურγικῷ συμβουλίῳ ἐκήρυξαν θεὸν, οἱ θεοί.

Ἐκτοτε ἡ Ἐννεάκρουνος πηγή ὠνομάσθη Καλλιζόνη καὶ εἰς τιμὴν τοῦ Βορρέως ἠγέρθη νάος.

Ἰδοὺ τί ἦτο, συμπαθεῖς κρινολίνα μου καὶ ἐλαστικά μαλακῶφ, ἰδοὺ τί ἦτο ἡ Καλλιζόνη εἰς τῆς ὁποίας τὰ στήθεα βεῖθρα πνίγονται κατ' ἔτος καὶ μέχρι σήμερον, οὐχὶ σεμνὰ κόρυι, ὅπως σώσωσι τὴν παρθενικὴν τῶν αἰδῶ, ἀλλ' αἱ ἄσεμνοὶ ἀποκρέω, καὶ ἡ καθαρὰ Δευτέρα προσφέρει τὰ ἔξοδα τῆς ταφῆς των' — ἐνῶ χίλια δύο μορφαὶ δύσμορφοι ἐκ τῆς ἀυπνίας καὶ τῆς μέθης ἀκολουθοῦσι παράτροποι καὶ ἐν κατανύξει τὴν ἐκφορὰν.

— Εἶναι ἀπροσγρήτος ἐκεῖνος ἐκεῖ ὁ εὐγενὴς βορκοφόρος. — Ἰδέτε τον πῶς κλαίει καὶ ὀδύρεται, ἐνῶ ὑποθέτετε ὅτι τραγωδεῖ — μικρὰν μόλις παρηγορίαν εὐρίσκει ὁ δυστυχὴς εἰς τὴν κατὰ τὰ του, τὴν ὁποίαν περιπτύσσεται καὶ γλυκοφιλεῖ.

— «Τί τὰ τὴν κάμω τὴ ζωή! . . . ἐφωνεῖ ἀπληπισμένα ὁ πλησίον αὐτοῦ καὶ σῦρει τὸν λάζον του νὰ αὐτοχειρισθῇ μικρὰ πληγὴ ἀκριβῶς περὶ

τὴν κνήμην τὸν φέρει εἰς συναίσθησιν καὶ οἱ φίλοι τὸν συγχαίρονται ἐνθ' ὁρᾷ ὅτι τὸν συλλυποῦνται.

— Δύο ἀλύγιστα φέσια παρῆκε, ἡμιξέριστοι κρόταφοι καὶ κεκρύφαλοι ὑπερμεγέθεις μορφόνουσι πατριαρχικὴν τράπεζαν τρώγουσι τὰ κόλυβα τῆς μακαρίτιδος καὶ πίνουν ἀντὶ νὰ χύσωσι τὸν οἶνον ἐπὶ τοῦ μνήματός της, ἐνῶ μία σεμνότητος μελαγχροινὴ ψάλλει, φαίνεται, μελαγχολικὰ τὸ « ἄμωμοι ἐν ὁδοῖ. . . καὶ ὁ χορὸς ἐπαναλαμβάνει μεγαλοφώνως — ἀμάρ ! — δηλαδὴ — ἀμήν.

Τέλος πρὸς τὸν λόφον τοῦ νεκροταφείου μία αὐτόχθων ὀρχήστρα, παρῶδεὶ ὀλόκληρον φιλαρμονικὴν ἐταιρίαν καὶ κατενθουσιᾷ δέκα ταπεινὰς φυσιογνωμίας εἰς πλήρῃ κρασσοκατάνυξιν, αἵτινες πιστεύει, ὅτι συνηθροίσθησαν ἐπίτηδες ἐκεῖ ἀπέναντι τοῦ κοιμητηρίου, διὰ νὰ ἀποσπάσουν ὡς ἄλλοι ὀρφεῖς ἀπὸ τοῦ Χάρου τοὺς ὄνυχας τὰς κοιμωμένας Εὐρυδικὰς των.

Ἄλλ' οὕτε χοροὶ, παρ' ἐλπίδα, ἐστῆθησαν σήμερον, οὔτε οἱ οἰκοκυραῖοι τῶν πολιτῶν ἀνεμίχθησαν ὡς ἄλλοτε εἰς τὰ ἀσεβέστατα κούλουμα, νὰ πῶσι καὶ αὐτοὶ μίαν, τρώγοντες τὰ περισσεύματα τῆς *Τυριγῆς των* εἰς τὸ πείσμα τῆς σκελετώδους τεσσαρακοστῆς.

Ποῦ καὶ ποῦ μόνον προέβαινον ταπεινοί, δύο ἢ τρεῖς ἀξιοπρεπεῖς πῖλοι, καὶ σπάνια τινα ἀναχωρητικὰ μαλακῶς ἐκαθαρίζον τῆς καθαρᾶς Δευτέρας τὸ βέβηλον ἔδαφος.

Αἱ ἄμαζαι καὶ οἱ ἵπποι ἦσαν πολυπληθέστεροι ἔσως σήμερον ἐπὶ τῆς παρὰ τὸν Ἰλιστὸν πρὸ μικροῦ ἀνοιχθείσης λεωφόρου, ἵππῳ καὶ ὄνυχας καὶ καλλοῦναι νησταλέα περιφέροντο· τῆς δὲ ἀριστοκρατίδος κομψότητος, ἡ παντελὴς ἔλλειψις, ἥτις ἐκαθαρίζετο βεβαίως ἀλλαχού — χωρὶς νὰ υποθέσκει εἰς τὴν ἐκκλησίαν — ἐμκρύβει τὴν παρακμήν τοῦ κολασμένου αὐτοῦ ἐθίμου. Τὸ ὁποῖον θέλει πέσει βεβαίως μίαν ἡμέραν ὑπὸ τῶν τοσοῦτων ἀναθεμάτων, τοσοῦτων σκανδάλων καὶ τῆς μεγάλης κατάρας τῶν συνοδικῶν — Ἀμήν !

Καὶ θέλει μᾶς μένει τότε ἀγνή ἡ καλογραία τῆς μεγαλοσχήμου μονῆς, ἡ μακρὰ τεσσαρακοσὴ μας, τῆς ὁποίας εἶναι ἀχώριστος σύντροφος ὁ Ρωμαῖος Μάρτιος.

Ὁ ἱππότης Μάρτιος εἶναι ὁ πρῶτος μὴν τῆς ἀνοιξέως, καθ' ὃν πᾶσα εὐδαίμων, τρυφερὰ ὑπαρξίς, πᾶσα καρδία πάλλουσα ζωῆς, ἀδύνατον νὰ κλεισθῇ ἐντὸς δωματίου, νὰ καθήσῃ περιορισμένη καὶ μεθ' ὑπομονῆς νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ τοῦ ὥραίου κεντήματός της, νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἐκλεκτὸν

ἐργόχειρον, τὸ ὁποῖον ἡ ἀπομόνωσις τοῦ χειμῶνος τῇ ἐνέπνευσεν εἰς ὥραν μεγάλου ψύχους ἢ εἰς στιγμὰς ἐλαφροῦς θερμότητος. . .

— Δὲν εἶναι ἀληθὲς χαρίεσσαι ἀνάγνώστριαι ;

— Ἀνχιφιθόλως συμφωνεῖτε μετ' ἐμοῦ, τρομεροὶ ἐργολάβοι τῶν καρδιῶν !

Κατὰ τὸν προσφιλῆ τοῦτον μῆνα, ὅστις μᾶς φέρει τὴν πρώτην τρελλὴν χελιδόνα καὶ μᾶς χαρίζει τὰ ἄνθη, ἡ εὐαίσθητος νεότης ὁμοιάζει τὴν ἄδραν Χρυσάλλιδα μου — ἐννοεῖται πρὶν γίνῃ περιοδικὸν σύγγραμμα — καὶ διέρχεται τὰς ὥρας ἡμέρας τὰς εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς ἀγροὺς τερπομένη εἰς τὴν ἐξάνθησιν τῶν δένδρων καὶ τὴν ἐκθάσθησιν τῶν φυτῶν.

Συνήθως ὅμως ἀπὸ πρώτης μέχρις ἐσπέρας ἡ ἄφροντις νεότης σκαλίζει καὶ ποτίζει τὸν μικρὸν τῆς ἀνθῶνα, κατασκοπεύουσα τὸς ἀκτῆς τῆς ἡμέρας τὰ μόλις σημειούμενα φύλλα, ὅσα σχίζουσι αὐθαδῶς τῶν φυτωρίων τῆς τὸν ὀφθαλμὸν, μέχρις οὗ ὁ κάλυξ προδῶσῃ τοῦ ἄνθους τὴν χοιρὰν καὶ μετ' ὀλίγον τὸ ἄρωμα τῶν πρώτων ἴων, βαλσαμῶνον τὴν ἀτμοσφαῖραν, προκαλέσῃ τὰς δραπέτιδας ἐκείνας μελίσσας, ὅσαι περιβομβοῦσι θριαμβευτικῶς καὶ ἔρχονται νὰ ἐκμυζήσωσι τῆς αἰδοῦς τὰ μῦρα εἰς τὴν ἄφατον ἡδονὴν παρθένου μέλιτος.

Ἄγνοω διατί εἰς τὴν θέαν αὐτῶν προσηλοῦται καὶ βεμβάζει ἡ παρθένος ἐκείνη καρδίᾳ τοῦτο ἡξέυρω μόνον, ὅτι ὁπότεν τὸ τοιοῦτον συμβῇ εἰς τὴν ἄκκλον νεότητα, γεννῶνται τότε εἰς τῶν καρδιῶν τοὺς μυστηριώδεις κήπους ἄνθη τινα ἄγνωστα μὲν, πλὴν θελκτικώτατα εἰς τὴν δειλὴν ἐμφάνισιν των.

Εἰς δὲ τὰς πολυπαθεῖς ὑπάρξεις τὰ ἄνθη ταῦτα ἀναγεννῶνται οὐχ ἥττον εἰς ἕκαστον Μάρτιον τοῦ βίου των, ἀλλ' ὁμοιάζουσι τὰ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων καὶ τῶν τάφων φυόμενα αἰγοκλήματα, τῶν ὁποίων τὸ ἄρωμα παρῶδεὶ τὴν προσφιλῆ ψυχὴν ἐκείνης, ἢ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους τοσοῦτον περιπαθῶς ἡγάπησαν ἐπὶ τῆς γῆς. . .

Οἴμοι ! ἡ τρυφερὰ χλόη, τὰ εὖσμα ἄνθη, τὰ θάλλοντα δένδρα, τὸ πᾶν ἐπανευρίσκει τὴν νεότητα, τὸ μῦρον τὴν λαμπρότητά του.

Καὶ τὰ πτηνὰ αὐτὰ ἐπάνευρискουν τὴν ἀνοιξιν, τὰς αὐτὰς φωλεάς, τὰς αὐτὰς ἀπολαύσεις, τοὺς ἔρωτας καὶ τὰ ἄσματά των.

— Μόνος ὁ ταλαίπωρος ἄνθρωπος, μόνος αὐτὸς ἀποθνήσκει κατ' ὀλίγον, ἐνῶ ζῇ μίαν ἀκόμη ἄνοιξιν. . . .